

σιωμένοι καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τούτου, κατὰ τὸν κ. Παπαρηγόπουλον. «Ὅπως δὴ ποτε, ἐπιφέρει ἡ ἐκθετοῦσα Ἐπιθεώρησις, παρέχει ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῇ ἀξιόλογον δαίγμα κρυφῆς φαντασίας» ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν «μεταφερθεὶν καὶ διατυπωθεὶν ἐπὶ μακρόρου ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱεροδρόμῳ τοῦ Βυζαντίου ὁμοειδῶν φανταστικῶν καὶ στασιαστικῶν κρυφῶν».

Ὁ κ. Βούδ' ἀνεῖρεν οὐ μόνον τὸν ναὸν τὸν ὑπὸ τῶν Γότθων πυρποληθέντα, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἡροστράτου, διότι ὡς φαίνεται καὶ ὡς ὁ κ. Ἀνδλερ ἐξάγει ἐκ τῶν ἐπὶ τόπου παρατηρήσεών του, ὁ νεώτερος ναὸς ἦν ὅλως ἄλλη οἰκοδόμη, οὐχὶ δὲ ἀνωικοδόμησις ἐπὶ τοῦ ἡρχαιοτέρου, καὶ μετέφερεν εἰς Ἀγγλίαν πολλὰς πλάκας καὶ τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἡ Βρεταννικὴ Ἐπιθεώρησις, λόγον ποιουμένη περὶ τῆς προκειμένης ἀνακαλύψεως, ἐπιφέρει «Τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον ἐταπεινώθη, πῶς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ταύτῃ τοῦ κ. Βούδ', ἣν δὲν ἡδυνήθη νὰ προείδῃ. Ἀφῆκε νὰ διαφύγῳσιν αὐτῷ οἱ εὐραθέντες ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Κεσνόλα θησαυροί, νὰ ἐξακολουθήσωσιν αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Τροίᾳ, τοῦ κ. Σχλείμαν, χωρὶς νὰ πέμψῃ ἓνα καὶ ἓν Ἀγγλὸν ἵνα συμμετάσχῃ τῆς ἐργασίας, καὶ, ὅπως καλύψῃ τὴν πρὸς τὸν κ. Βούδ' γλισχρότητά του, κατέφυγεν εἰς τὴν παρὰ τοῦ κ. Καστελλάνη ἀγοράν, ἀντὶ τοῦ ὑπερόγκου ὄντως ποσοῦ τῶν 200 χιλ. γράμμων, τοῦ χαλκοῦ προσωπείου τῆς Ἀφραδίτης. Προὔτίμησαν, δηλαδὴ, τὰ σφὰ καὶ τοῦ μέλη τὴν ἐρχομένην θεάν, ἀντὶ τῆς σῶφρονος Ἀρτέμιδος!»

Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ κ. Βούδ' ἐν τούτοις ἔχει ταῦτα τὸ κοινὸν μετὰ τῆς τοῦ κ. Σχλείμαν, ὅτι ἀμφότεροι ἐνεψυχῶντο ὑπὸ ἀδυσίαστον πεποιθήσεως καὶ καρτερίᾳ εἰς τὸ ἔργον των, καὶ πρὸς ἀμφοτέρους αἱ νεαραὶ σύζυγοι αὐτῶν ἐγένοντο χρησιμώταται καὶ συνετέλεσαν οὐ μικρὸν εἰς τὴν ἀγαθὴν ἐκδοσὴν τοῦ ἔργου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΩΠ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΙΚΑ

ὑπο

SIEGFRIED KOPFER.

Γ' Ἡ ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Ἡ Αἴα

«Βεβαίως», ἀπεκρίθη πρὸ μικροῦ ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος πρὸς τινὰ Γάλλον, ὅστις ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐξῆρε τὴν θυρίαν, εἰς ἣν ἀνὴρ τοῦ κόσμου καὶ καλῆς τυχῶν ἀγωγῆς ὑποβάλλεται, ἐγκλειόμενος διὰ βίου ἐντὸς τῶν μεμονωμένων Μελανῶν Ὀρέων καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ γυνυῇ καὶ ἐρήμῳ Κεπίγγῃ, «βεβαίως», ὅστις θέλει νὰ ζήσῃ ἐνταῦθα, δεῖν νὰ αἰσθάνηται ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἀρκεῖσθαι εἰς τὴν ἡδονήν, ἣν ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐντολῆς παρέχει· καθόσον ἄλλο οὐδὲν εὐρίσκει ἐνταῦθα.» Καί

πράγματι οὕτως ἔχει. Πολλὰ χροὶ βλέπει τις ἐν Μαυροβουνίῳ ἀγρίαν, ῥωμαν-
τικὴν φύσιν· οὐδέναι ὁμῶς περίπατον. Ἐάν ἐξαίρεσωμεν εὐάριθμά τινα δένδρα
κάτωθεν τοῦ μοναστηρίου, καλὴν ῥίπτοντα σκιάν ἐπὶ μικροῦ τινος λειμῶνος,
καὶ περαιτέρω ὀλίγην χλόην, ἡ κοιλάς περιλείεται πάντοθεν ὑπὸ βράχων.
Ὁ ἡγεμονικὸς κήπος πλησίον τῶν ἀνακτόρων μόλις ἐσχεδιάσθη, ἐπὶ τοῦ
παρόντος δ' οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τεμάχιον ἀσκάφου ἐδάφους περιπεφραγμένον
διὰ δρυφάκτου, ὀλίγη χλόη, καὶ τι προσομοιάζον πρὸς πρασιὰν ἀνθέων. Κα-
φεπωλεία καὶ ἐστιατήρια δὲν ὑπάρχουσιν· ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς ἀνίδρυσιν
τοιούτων ἐκπολιτευτικῶν ἰδρυμάτων, ἔλαβεν οὐκ ἐπὶ τέλος. Πῶς ζῶσιν ἐνταῦ-
θα οἱ ξένοι, ἀγνοῶ. Χάριν τῶν προξένων, ἐάν οὔτοι ἦναι ἡναγκασμένοι νὰ δια-
τρέψωσιν ἐπὶ μακρότερον χρόνον ἐν Κατίγνῃ, ἐπειδὴ δὲν δύνανται βεβιάως νὰ
διατρέφωσιν παρὰ τῇ αὐτῇ, μαγειρεύει λίαν φιλοφρόνως γυνὴ τις. Ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ ἀπολαύῃ τῆς φιλοφροσύνης ταύτης, δεῖν νὰ προνοήσῃ ἄλλως
περὶ ἑαυτοῦ, προστρέχων εἰς τὴν φιλοξενίαν τῶν κατοίκων. Οἱ ἁλλοδαποὶ, οἵ-
τινες ἐντακοῦσιν ἐνταῦθα δημοσίαν τινὰ λειτουργίαν καὶ δὲν ἠτύχησαν νὰ
εὕρωσι καλὴν καὶ ἀγαθὴν σύζυγον, συνιστῶσι κοινὴν οἰκονομίαν, ὡς τοῦτο τὴν
σήμερον συμβαίνει ἐν τῇ μετρίᾳ οἰκίᾳ τοῦ χρηστοῦ καθηγητοῦ Νοβάκοβιτς.
Ἐν αὐτῇ κοινὸς ὑπάρχει μάγειρος, ὅστις συγχρόνως ἐπέχει τὰς ἐνθεράποντας·
κοινὴ τῶν κατ' οἶκον ἐπιμέλεια κοινῶς γινομένη δαπάναις· κοινὴ τράπεζα ἐν
κοινῷ τινι ἰσογείῳ δωματίῳ, ὅπερ ἐν καιρῷ νυκτὸς χρησιμεύει ἐνταῦθα ὡς
κοιτῶν τοῦ κοινοῦ μαγείρου. Ἐν πάσι τούτοις καταφαίνεται ἡ μετριότης καὶ
ἡ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου ἐγκαρτέρισις, καὶ ὁμῶς ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἀλη-
θὴς εὐεργεσία εἰς τε τοὺς συνοίκους, ὡς καὶ εἰς τοὺς ξένους, οἵτινες εὐτυχοῦσι
νὰ ξενίζωνται ἐνταῦθα. Θὰ μνημονεύω ἀείποτε εὐγνωμόνως τὰς εὐθύμους ὥρας,
ἃς διήλθον ἐνταῦθα συχνάκις μὲν μέχρι ἐσπερινῆς δειλῆς, πάντοτε δὲ μέχρι
βαθείας νυκτὸς, ἐν κύκλῳ φίλων ἀλλήλοις ἱλαρότητα καὶ εὐφροσύνην παρεχόν-
των, ἐν οἷς ὁ Συμεὼν Πόποβιτς ὁ συντάκτης τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδεσμένης ἐφημε-
ρίδος Τσεργαγόρα, σφριγῶν καὶ λίαν ἀγγίλους ἀνὴρ, μεγάλῃ ἐνασχὼν δυνάμει
ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμῃς ἐν τε τῷ Μαυροβουνίῳ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς γειτονικαῖς
χώραις, ὁ Λιουδομίρ Νεναδόβιτς, ἐκ Σερβίας, συγγραφεὺς πολλὴν ἔχων τοῦ
κόσμου πείραν καὶ μεγάλῃν ἀξίαν, ὅστις οὐ μόνον κέκτηται τὴν ὑπόληψιν
ὅτι εἶναι ὁ γλαφυρώτατος σέρβος λογογράφος, ἀλλὰ καὶ ἄξιός αὐτῆς εἶναι,
οἱ Δαλματοὶ Βεσάρβας καὶ Νοβάκοβιτς, διδάσκαλοι ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ,
καὶ ὁ ἀείποτε φαεινὸς δοργανωτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀρτίως ἐν Μαυροβου-
νίῳ συσταθέντος ταχυδρομείου καὶ τηλεγραφείου Πέτρος Σούβοτιτς ἐκ Κα-
τάρου, παρὰ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐνταῦθα
ἀποσταλείς. Ἡ κατ' οἶκον συναναστροφή εἶναι ἡ μόνη πρὸς διασκέδασιν
ἀφορρὴ τῶν χρηστῶν τούτων ἀνδρῶν, εἰς ἣν μόλις θὰ ἠδύναντο νὰ ἀρκεσθῶ-
σιν, ἐάν δὲν ἔδιδεν αὐτοῖς τὴν πρὸς τοῦτο δυνάμειν ὁ πρόθυμος ζῆλος πρὸς
τὸ ἑαυτῶν ἐπ' ἀγγέλλειν.

Τί δὲ πράττουσιν ἐκτός τῆς οἰκίας; Ἀνάπτουσι σιγάρων καὶ πράττουσιν ὅ,τι καὶ οἱ ἐγγχώριοι. Περιπατοῦσιν ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ ἢ μετροῦσι τὴν πλατεῖαν, ἐν ᾗ δὲν μένει τις ἐπὶ πολὺ μόνος. Ἐπειδὴ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας ἀπαντᾷ τις ἐνταῦθα ἀνθρώπους νεωστὶ ἀφικομένους, ξένους ἀναζητοῦντας τοὺς γνωρίμους αὐτῶν, καὶ ἐγγχωρίους περιμένοντας αὐτούς. Ἐκεῖ μὲν συναντᾷ τις τὸν Βοϊδόδαν τῶν Οὐτράκων, μεγαλοπρεπῆ γέροντα πολεμικὴν ἔχοντα τὴν ὄψιν, ὅστις φέρει νέκ ἀπὸ τῶν ἐρζεγοβινίων συνόρων, ἐνταῦθα δὲ ἀθλια περιβεβλημένον ῥάκη ἡλιοκαῇ τινι Βογιάνον, ὅστις παλαιῶς ἐπὶ τὴν ψευδῆ διὰ μέσου τῆς Αὐστρίας ἐπιτευχθεῖσιν ἀμνηστίαν, εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τὸ πατρικὸν αὐτοῦ χωρίον, ἐκεῖ ὅμως τοὺς μὲν ἰδίους εὖρεν ἐκδεδιωγμένους, τὴν δὲ οἰκίαν κατὰχευμένην. Ἡρὸς τί νὰ μένη ἐν τῇ ἐργασιμῇ πατρικῇ γῇ; Οὐδεὶς γινώσκει θὺν ὁδύρεται ἢ ἄδει, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶναι ὡς πόρκυλοι σφενδονίζοντες μετὰ τὸ εὐρλέκτων ἀποκτῶν. Ἀλλὰ πάλιν προσέρχεται ἐν τῇ ἁλλοκότῃ αὐτοῦ στολῇ ἥρως τις ἐκ Βιζλοπλόβιτς, μέχρις ὁδόντων ὥπλισμένος, ὅστις ἐπιχρίτως μειδιῶν τείνει τὴν χεῖρα. Πάντες γινώσκουσιν ὅτι ἐνταῦθα εὐρίσκοντα ἐν ἀσφαλεῖ ἀλλ' ὅμως εὐχαριστοῦσιν ἐν κρυπτῷ τὸν Θεόν, ὅτι δὲν εἶναι Τούρκοι. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τις Μουσουλμάνος ἔχων πρόσωπον θυνάμενον νὰ περὶ τῇ ὑπονείας εἰς καλῶς ἐξησκημένον ἀστυνομικὸν βλέμμα. Ἐφόνευσέ που ἐν τῇ εὐρείᾳ τοῦ Σουλτάνου ἐπικρατεῖα ἄγαν τινα καὶ καταλιπὼν σύζυγον καὶ τέκνα, ἀπέδρα εἰς Μαυροβούνιον. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸ Μαυροβούνιον καὶ τῆς Πύλης οὐδεμίαν συνθήκην περὶ παρὰδόσεως τῶν ἐγκληματιούντων ὀρίτταται, προσφέρονται ἅπλως πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς Οὐσκόκον, καὶ δύναται νὰ περιφέρηται ἐνταῦθα ἐλευθέρως καὶ νὰ διατρέφηται κουρεύων γιζάρους μαυροβουνίους, μέχρις οὗ ἀποκόψη τινὸς τὸν λαϊκόν— «Εἶσαι Χριστιανός;» ἠρώτηται αὐτόν. Ἀντὶ ἀποφατικῆς ἀπαντήσεως ἐκρότησε διὰ τῆς γλώττης. — «Δὲν θὰ ἐπεθύμεις νὰ γείνης;» — Ἦτο ἐν ἀπορίᾳ, τί νὰ ἀπαντήσῃ; νὰ ὑβρίσῃ δὲν εἶχε τὴν τόλμην, νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν πρότασιν δὲν ἐπεθύμει. Ἐκρότησε πάλιν διὰ τῆς γλώττης. — «Διὰ τί κυρίως ἐφόνευσας τὸν ἄγαν;» — «Οὐχὶ ἐγὼ ἐφόνευσά αὐτόν; ὁ Θεός!» — «Ἀλλ' ὅμως ἡ χεὶρ σου!» — «Τί πτίζω ἐγὼ, ὅτι ὁ Θεός ἐξελέξατο τὴν χεῖρά μου;» — Ἐν ἐλλείψει τοιούτων ἐπεισοδίων, σχηματίζεται κύκλος περὶ τινος ὑπουργοῦ ἢ γερουσιαστῆν, οἵτινες ἐπίσης εἶναι ἄκροι φίλοι τῆς ἐν ὑπαίθερῳ κινήσεως, γίνεται διάλογος περὶ ὑψηλῆς πολιτικῆς καὶ παντοῖα συνέγονται συμπεράσματα. Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ταχυδρομεῖον ἀνυπομένως ἀναμενόμενον φθάνει ἐπὶ δύο ἰσχυρῶν ἡμιόνων. Ὁ Πέτρος Σούδοτις σπεύδει εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τινα λεπτὰ πάντες εἶναι βεβυθισμένοι εἰς τὰς νεωτάτας εἰδήσεις ἐκ Βιέννης, Παρισίων καὶ Λονδίνου. Ἐὰν μηδὲν ἄλλο ἔχει τις νὰ πρᾶξῃ, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο νεωστὶ ἰδρυθέντων ζυθοπωλείων, ἐν οἷς δύο ἀπόστολοι ἀνέλαβον τὴν ἐντολήν νὰ εἰσάγῃωσιν εἰς Κετίγνην τὸ καλὸν γερμανικὸν ἔθιμον τοῦ ζυθοποιεῖν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ-

τον ἐξελέξαντο τὸν ἐκ Λησίγγης ἀρωματώδη ζύθον. Οὐδ' ἐνταῦθα μένει τις μόνος, ἀλλ' ἦτοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσέρχεται μετὰ καλῶν συντρόφων, ἢ προσέρχονται τοιοῦτοι ἐντὸς ὀλίγου, καθόσον καὶ αὐτὰ τὰ συντηρικώτατα στοιχεῖα τοῦ Μαυροβουνίου, οἱ κύριοι Γερουσιαστικί, Βοιβόδαι, Σερδάραι καὶ λοιποὶ οὐδόλως δυσμενῶς δικάζονται πρὸς τὸ ἐκπολιτευτικὸν τοῦτο ἔργον. Καὶ οὐδαμῶς στενοχωρεῖται τις ἐνταῦθα· ἐν ἀλλείψει ἐδρῶν καὶ θρανίων, κάθονται ἐπὶ τῶν βαρελίων ἐν οἷς πρὸ ὀλίγου ἐκομίσθη τὸ καλὸν τῆς Λησίγγης προϊόν, ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ πωλητοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ἀντιτάσσουσι τὸν Γορτσάκωφ κατὰ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τὸν Βίσμαρκ κατὰ τοῦ Ἀνδράσου, ἢ ἀκροῶνται τοὺς θελκτικοὺς ἤχους γούσλας τινός. Ἡ Κατίγνη κεντηταὶ εὐτυχῶς ἐξαίρετον κιθαρῳδὸν ψάλλοντα ἐπὶ τὴν μονόχορδον ταύτην λύραν, νέον τινὰ περιβεβλημένον ἐρυθρὸν χιτῶνιον, ἐκ καλῆς οἰκογενείας καὶ εὐμορφον, ἀλλὰ τυφλὸν καὶ κατὰ τοὺς δύο ὀφθαλμούς. Ἡ ᾠδὴ καὶ ἡ λύρα δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν χρηματισμὸς, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ ἀγάπη, καὶ τοῦτο, διότι ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶναι ταῦτα τοῦ τυφλοῦ ἡ παρηγορία καὶ ὁ ἱερός κληρὸς. Ἐχω ἀκροασθῆ ἐν τῷ βίῳ μου πολλῶν τοιούτων κιθαρῳδῶν· ἀλλ' οὗτος πρῶτός με ἐδίδασκε, πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις τὸν μονότονον δεκασύλλαβον ἀνομοιοτέλεστον στίχον, ὅστις τὸν μὲν ἀκροατὴν πόσον εὐκόλως καταπονεῖ, τὸν δὲ ποιητὴν παρασύρει εἰς φορτικὴν μακρηγορίαν. Ἡ διήγησις καὶ ὁ διάλογος διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων ἀκριβῶς, καὶ ὅτε πλείονα πρόσωπα ἐλάλουν, ὁ ψάλτης ἐσήμαινε πάντα ταῦτα διὰ τῆς σχηματοποιίας, διὰ τοῦ ῥυθμοῦ, διὰ τῆς ἐπιταχύνσεως ἢ ἐπιβραδύνσεως τοῦ λόγου. Ἦκούε τις ἐναργῶς τὸν τύπον ἐν τῇ ἑμιλίᾳ τοῦ περὶ τῆς νίκης ἐκ τῶν προτέρων βεβαίου πασσᾶ — ἐκάστη λέξις αὐτοῦ ἐνέφαινε ὑπερηφάνειαν — καὶ ἐτέρωθεν τὴν εἰρωνίαν, εἶτα δὲ τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀγρίαν ὀργὴν ἐν τοῖς λόγοις τοῦ βλασηζομένου ῥαγια, καὶ τέλος τὴν ἀλλαγαμὴν τοῦ θριύμβου ἐπὶ τῇ αἰματηρᾷ νίκῃ τοῦ δυναστευομένου κατὰ τοῦ δυνάστου. Τότε ἔδλεπέ τις ἀνκλᾶμποντας τοὺς τυφλοὺς τοῦ αἰδοῦ ὀφθαλμούς. Καλλίτερον διεμνηνέκ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήτῃ ὁ ποιήσας *Πέτρον τὸν Β'* Βλαδίκας Πέτροβιτς Νιέγος.

Πλείονας ἀφορμὰς πρὸς διασκεδάσιν δὲν ἔχει οὐδ' αὐτός ὁ ἡγεμὼν, μάλιστα δ' εἰς αὐτὸν, ὡς οἴκοθεν ἐννοεῖται, μένει κεκλεισμένον τὸ ἐκπολιτευτικὸν τῆς Λησίγγης καθίδρυμα. Ἡδὲ ἅλιαν πρῶτ' δύναται τις νὰ εἶδῃ αὐτὸν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας μεθ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ ἢ μετὰ τινος τῶν γερουσιαστῶν, πορευόμενον πρὸς τὴν παλαιὰν φιλύραν, καὶ καθεζόμενον κάτωθεν αὐτῆς ἐπὶ τινος πέτρας· ἐκεῖ περιμένουσιν αὐτὸν τινες τῶν ὑπουργῶν καὶ γερουσιαστῶν, οἱ πόρρωθεν ἀφικόμενοι Βοιβόδαι καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ, οἵτινες τότε παρατάσσονται ἐν ἡμικυκλίῳ εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος ἀπόστασιν, ἢ πρὸς τὴν παράκλησιν αὐτοῦ καθέζονται ἐπίσης ἐπὶ τῆς χλόης ἢ περὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν. Ἐάν τις ἔχῃ παράπονόν τι, δύναται νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸ ἄνευ προοιμίων. Παραχρῆμα γίνεται ἀνάκρισις καὶ ἐπέρχεται συμβιβασμός. — «Πῶς

ἔχουσι τὰ πράγματα ἐν τῇ Μοράτα σου, Στιγέπο; » — « Εὐχαριστῶ, Ὀσποδάρε, καλῶς. » — « Πῶς διακείσαι πρὸς τὸν Ἰβόν; Ζῆτε εἰσέτι ἐν ἔχθρῳ πρὸς ἀλλήλους; » — « Αὐτὴ μόνον πέραν τῶν τάφων ἀμφοτέρων ἡμῶν δύναται νὰ καταπύσῃ. — « Τί σημαίνει τοῦτο; Θέλω νὰ προσέλθῃ ἐνώπιόν μου ὁ Ἰβόν! » — « Ἰδοὺ αὐτός, Κύριε! » — « Ἐντροπή, παιδικά. Ἔχετε καὶ οἱ δύο πόλιους πώγωνας, εἰσθε γείτονες καὶ ἐρίζετε πάντοτε πρὸς ἀλλήλους! Προσέλθετε, δότε ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, μετὰδότε εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ διατάξατε νὰ προσφέρωσιν ὑμῖν στάμνον οἴνου. » — Καὶ οὕτω παύει εἰκοσὶν ἔτων μέγρι θανάτου ἔχθρα. — « Πῶς ἔχει τὸ σήσακρον, Ῥάδο. Τὰ πρόβατα βαίνουσι κατ' εὐχὴν, Γιάνκο; Καὶ πῶς ἔχεις, Ῥίπτο; » — « Κακῶς, κύριε: πρέπει νὰ ἐργάζωμαι. » — « Ναί, ἀδελφε, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζωμαι, καὶ οὐδαὶ θὰ εἴπῃ, ὅτι εἰς ἐμὲ τὸ ἔργον ἀποδίδει εὐχερές. » — Οὕτω παύρεσται μίξ περίπου ὥρᾳ, ὕστερον δὲ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν γερουσιαστῶν, οἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ ἀπάντες συνηθροίσθησαν, μετὰδίδει εἰς τὴν γερουσίαν, ὅπως ἐπιμεληθῇ τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας. Εἴτα ὑποδέχεται ξένους ἐν τῷ ἀνακτόρῳ, ἐὰν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι ἐν Κετίγνῃ, ἢ συνεργάζεται μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἢ τοῦ γραμματέως, καὶ μετὰ τυχῶν, ἐὰν ὁ καύσιον δὲν ᾔηται ὑπερβολικῶς, ἐξέρχεται μετὰ τῆς συζύγου εἰς περίπατον περὶ τὴν πόλιν ἢ ὑπὸ τὰ δένδρα ἐν τῷ λειμῶνι τοῦ μοναστηρίου. Τὴν δὲ ἐσπέραν κάμνουσι μικρὸν περίπατον εἰς τὸν μέλλοντα ἡγεμονικὸν κήπον, ἐνθα ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται καὶ ὁ κύριος Σουλτσε μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπίσης μελλόντων μουσικῶν, ἢ διέρχεται, ὡς οἱ ἄλλοι, διὰ τῆς πόλεως. Τοιοῦτοι περίπατοι μετατρέπονται ἄλλως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μικρὰν πομπήν. Καὶ ἐὰν κατ' ἀρχὰς ἡ συνοδεία συνίσταται μόνον ἐκ δύο ἢ τριῶν προσώπων, μετὰ τινος βήματ' ἀποσπῶνται πλείονα. Ἐπειδὴ εἶναι ἐνταῦθα ἔθιμον, ὅθεν ἂν διαδίδῃ ὁ ἡγεμὼν, ἕκαστος αὐτὸν μόνον νὰ χειρετίζῃ αὐτὸν εὐσεβῶς, καὶ μάλιστα νὰ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα καὶ τὸ ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ νὰ παρκαλουθῇ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ. Τότε δὲ συνεχίζεται ἡ ἐωθινή ὑπὸ τὴν φιλόσαν συνομιλία. Οὐδενὶ ἀπαγορεύεται ὁ λόγος. Σπουδαῖα καὶ φαιδρὰ ἀντικείμενα ἐπαλλάσσουσιν ἀμοιβαίως, ἀστεῖοι λόγοι, ἀνέκδοτα, καὶ πρὸς τοῦτοις τὰ κατὰ τὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν θρυλήματα. Ἐνίοτε γίνεται ἐκδρομὴ τις οἰχογενειακὴ εἰς Ῥιγέκαν, πρὸς τὴν ὠραιοὺς κοιλάδα τοῦ Βιελοπάβλιτς, ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λόφτσεν παρὰ τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήτου ποιητοῦ, πρὸς ὃν ὁ ἡγεμὼν διατρέφει βαθύτατον σεβασμὸν, καὶ ὅπου κατασκηνοῦσιν ἡμέρας τινὰς παρὰ τὸ φλέγον πῦρ. Τὰς δὲ μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας διέρχεται ὁ ἡγεμὼν πίνων μετὰ τῶν στενοτάτων οἰκείων τέκνων καὶ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Τοιοῦτος εἶναι ἐν κεφαλαίῳ ὁ βίος ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κετίγνης.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

A. ΜΑΝΟΣ.